

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO * SOTRYDSTVO * LETO 1939* 12

49

Poština plačana v gotovini

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru. 1. 3, 4 — 2. 2, 19 — 3. 7, 2 — 4. 6, 13 — 5. 1, 21 — 6. 9, 14 — 7. 4, 10. — 8. 6, 7 — 9. 5, 22 — 10. 8, 6 — 11. 4, 12 — 12. 1, 27 — 13. 9, 18 — 14. 2, 16 — 15. 7, 15 — 16. 9, 1 — 17. 8, 29 — 18. 2, 23 — 19. 6, 26 — 20. 2, 5 — 21. 5, 8 — 22. 4, 17 — 23. 1, 28 — 24. 9, 3 — 25. 5, 20 — 26. 7, 25 — 27. 8, 30 — 28. 7, 24 — 29. 6, 9 — 30. 8, 31 — 31. 3, 11.

V januarju 1940: 1. 7, 3 — 2. 5, 1 — 3. 4, 20 — 4. 8, 13 — 5. 9, 5 — 6. 1, 26 — 7. 4, 10 — 8. 2, 16 — 9. 8, 22 — 10. 3, 8 — 11. 5, 28 — 12. 7, 25 — 13. 9, 30 — 14. 2, 7 — 15. 6, 9 — 16. 7, 31 — 17. 2, 2 — 18. 4, 21 — 19. 7, 4 — 20. 9, 15 — 21. 8, 14 — 22. 5, 19 — 23. 4, 23 — 24. 3, 11 — 25. 7, 27 — 26. 8, 18 — 27. 9, 12 — 28. 5, 29 — 29. 6, 24 — 30. 7, 6 — 31. 9, 17.

Novi častilci:

13. 9, 30. Malner Jože — Cvelbar Zdravka — Ješin Marija — Šket Cecilija.

Ker nekateri častilci ne dobe pravočasno Vestnika, bomo odslej tiskali češčenje presv. Srca vedno za en mesec naprej.

Knjižice „Devet služb“ se naročajo pri Vodstvu sotrudništva na Rakovniku. Knjižica stane s pošto vred din 1.50, deset skupaj din 5.50.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Potočnik Marija, Prevalje;
Pristovnik J., Slov. Bistrica;
Naglič Marija, Šmarca;
Razdrh Marija, Breg;
Štrmec Marija, Breg;
Boğataj Katarina, Goropeke;
Anžič Mana, Zg. Bernik;
Droško Jurij, Laško;

Dekval Anica, Zagreb;
Držaj Marija, Črnomelj;
Novak Nežika, Ptujška gora;
Krlin Pepca, Tržišče;
Kramar Marija, Zabukovje;
Nučič Uršula, Vel. Mlačevo.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

S sotrudnico Nučič Uršulo je Salez. družba spet izgubila delavno moč. Ves čas, odkar je bila sotrudnica, se je zavedala, da mora biti sotrudnica v dejanju in ne le na papirju, zato ni nikdar mirovala. Marljivo je hodila okrog znancev ter priporočala Salez. družbo. Vestno je vsak mesec po va-

si in okolici raznašala Vestnik ter skrbela, da nihče ni ostal na dolgu. Bog daj, da bi se v Velikem Mlačevem našla dobra namestnica! Nučič Uršula naj pa za svojo ljubezen in delovanje uživa pri Pomočnici kristjanov, katero je tako vroče ljubila, večno plačilo!

SALEZIJANSKI * VESTNIK *

GLASILO · ZA · SALEZIJANSKO · SOTRUDSTVO

L. XXXV.

DECEMBER

ŠTEV. 12

Mati trpečega človeštva

red tisoč devet sto leti je bilo...

Med strašnim grmenjem in bliskom, medtem ko je sonce otemnelo in ni luna dajala svetlobe, ko so skale pokale in se odpirali grobovi, je visel razpet med nebom in zemljo nedolžni Sin nazareške Device.

V tem strašnem stanju je spregovoril božji Sin vélike besede svoje poslednje volje. Deviškemu Janezu, ki je ob tej strašni uri zastopal vse človeštvo, je dejal: „Sin, glej tvoja mati!“ In z zadnjim, umirajočim pogledom se je obrnil k svoji Materi in jo oklical za Rešiteljico vsega trpečega človeštva, ki bo v Njej iskalo ter našlo mir in uteho. Devetnajst sto let je preteklo odtistihmal...

Marija, zavedajoč se vseskozi Sinove poslednje volje, je vedno stala ob strani trpečega človeštva. V neštetih primerih ga je čudežno obvarovala mnogih poraznih nesreč. Vodila je narode in države, lajšala gorje bednega človeštva s tem, da je poklicala na vodilna mesta ljudi, ki so reševali narode s svojo vero in gorečnostjo.

Koliko papežev se je pod Marijino zastavo bojevalo in izbojevalo zmagó sv. Cerкви. Koliko velikih mož je Ona navdala z gorečnostjo in apostolsko vnemo. Naj omenim samo našega don Boska, ki je pod Njenim praporom vodil mladino v nove in lepše zarje. Ona mu je dala smernice, da je ustanovil Salezijansko družbo in Družbo hčera Marije Pomočnice. Na Njeno pobudo je osnoval Zvezo salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic, ki razširjajo Marijino slavo v slednji fari in vasi.

Da, vse odslej se je Marija živó zavedala svojega velikega poslanstva. Pa danes...

Nastopili so težki časi. Zdi se nam, da visi božji Sin znova na lesu križa razpet, razgaljen in osramočen med nebom in zemljo. Pod križem pa stoje rogaajoči se komunizem, narodni socializem in nešteto modernih zmot, ki s sulicami predirajo Gospodovo stran. Spet je otemnelo sonce, sonce ljubezni. Spet se sliši grmenje in razdejanje. Pa ga danes ne povzročajo nebeške moči, ampak naduto in prenapeto človeštvo. Topovi grmijo, prasketajo strojnice, bombniki rušijo; in sadovi človeške omike, zrasli v tisočletjih padajo pod okrutno voljo samodržcev.

In iz vsega tega hrupa in zmede se sliši trpeči glas Gospodov, ki ponavlja svojo oporoko. Znova daje Marijo za Mater trpečemu stvarstvu.

**Bomo mar odklonili in zavrgli posledno Zveličarjevo voljo?
Bomo obrnili hrbet božji Materi, ki nam dobrotno ponuja svojo pomoč?
Vsaj zdaj ob dvanajsti uri, ki bije nemirnemu človeštvu, se obrnimo k Njej,
o kateri pravi svetopisemski modrec:**

**„Kdor mene posluša, ne bo osramočen; in kateri delajo po mojem nauku,
ne bodo grešili!“ (Sir 24, 30).**

Katekizem v rokah svetnika

Že ob samem rojstvu krščanstva, takoj, ko je njega božanski ustanovitelj ukazal apostolom: „Pojdite in učite vse narode,“ se je začelo poučevanje katekizma. Prvi katehisti so bili apostoli sami, ki so bili sicer neizobraženi ribiči, vendar polni Sv. Duha. Apostoli so z izredno hitrostjo širili krščanstvo. Njihovo delo nadaljujejo

katoliški duhovniki in ga bodo nadaljevali do konca sveta. S poučevanjem v veri hočejo vzgojiti in resnično izobraziti vse ljudi, začevši od preprostega človeka pa do velikih svetovnih mislecev.

Učitelji krščanskega nauka so se posluževali raznih načinov, da so si čim boljše in gotoveje osvojili človeški um in človeška srca.

Gotovo pa je, da je eden najbolj privlačnih načinov način sv. Frančiška Saleškega. Koder koli je hodil, povsod je delil ljubezen in ta ljubezen je dajala njegovi osebnosti nenavadno milino in nežnost, ljubezen, katere so bili deležni vsi, zlasti mladina. Radi so se zbirali h krščanskemu nauku, ker so vedeli, da jih njihov učitelj z veseljem pričakuje. Čutili so, da ljubi vsakega posebej, da se zanima tudi za najbolj revne. Njegov pouk niso bile temne in nedoločne formule, brez življenja, ampak svetle zgodbe, ki so s svojo lepoto osvojila in prevzela mlada srca, s svojo jasnostjo pa se za vedno vtisnila v njihov um.

Sv. Frančišek Saleški je polagal veliko važnost na katehizacijo. Bil je prepričan, da vsa krivoverstva, vse verske zmote imajo izvor v pomanjkljivem verskem pouku, v pomanjkljivi izobrazbi v duhovnih rečeh. Zato je posvetil katekizmu veliko pažnjo in mnogo ča-

Don Bosko je že kot dvanajstleten fant zbiral okrog sebe tovariše in jih učil božjih resnic

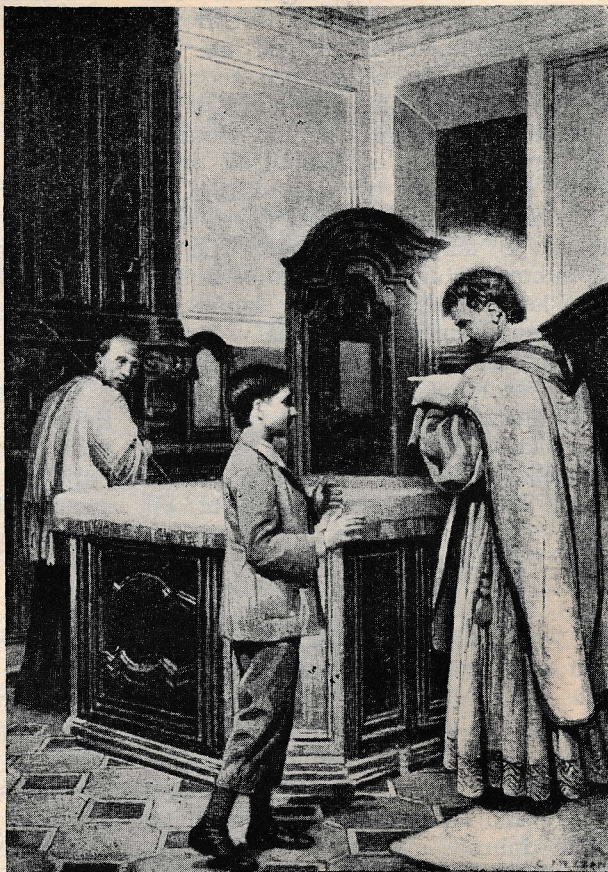
sa; prizadeval si je, da si vzgoji duhovnikov, ki bi to njegovo zamisel nadaljevali. Ko se mu je ponudil eden od njegovih kanonikov, je sv. Frančišek navdušeno vzkliknil: „Vi ste moj pravi sin, ko hočete poučevati otroke v sveti veri!“

Dvesto let pozneje je živel v Severni Italiji reven in neznan duhovnik, kateri je hotel biti sin sv. Frančiška Saleškega. Bil je to otrok krščanske matere, ki ni znala ne brati ne pisati in katera ni imela drugega katekizma kot zdravo pamet in pošteno srce v sebi, okoli sebe pa dobre katoliške duhovnike in odlične oznanjevalce božje besede. To je bila mama Marjeta. Sejala je v srce in v pamet svojih otrok zdrava in prava krščanska načela, katera je nosila v svoji sicer ne učeni, toda svetniški duši. Njena katehizacija je bila preprosta, toda krščanska, vzgojila je prave krščanske otroke. Najbolje je izpolnil njene upe najmlajši sin Janček. Ni mu zadostovalo, da bi samo poslušal pouk svoje matere in župnika; hotel je deliti blagovest drugim in zato se je učil brati, da bi tako spopolnil svoje znanje. Samo Bog ve, kaj vse se je dogajalo v duši tega vaškega fantiča! Zbiral je sovrstnike, ponavljal z njimi pridige, ki jih je bil slišal v cerkvi in katere je znal skoro dobessedno. Ko je znal brati, se je usedel navadno na kakšno vzpetino in pred zbrano četico prebiral iz katekizma božje resnice. Ko so se šli igrati, se je najprej prekrizal, jim povedal nekaj iz katekizma in šele nato se je začela igra.

Ali so to bile samo otročarije? „Zbirati mladino in jo učiti, to je bila moja najgorečnejša želja; zdelo se mi je, da je to edini moj cilj na zemlji.“ je večkrat

ponavljal Janez Bosko. Že kot desetleten deček je izrazil jasno svoj namen: „Rad bi postal duhovnik, da poučim v veri toliko dečkov, ki niso slabi, ampak postanejo sčasoma slabi, ker se zanje nihče ne briga.“

Na praznik Brezmadežne, 8. decembra 1841. leta, je bilo ono znano srečanje don Boska z Jernejem Garelijem v zakristiji pri cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Turinu. Don Bosko sam pravi, da se je njegov oratorij začel s poučevanjem krščanskega nauka. Tisto nedeljo je slišal božjo besedo samo Garelli, toda naslednjo nedeljo jih je bilo že več. In tako je število vedno naraščalo. Otroci so radi prihajali k duhovniku, ki se je zanje zanimal, prihajali so, da se pouče v

Don Boskovo prvo srečanje z Jernejem Garelijem v zakristiji pri sv. Frančišku Asiškem

krščanskem nauku, da se pripravijo za sv. spoved in sv. obhajilo. Prihajali so tudi večji, katere je kakor Garellija bilo sram hoditi h krščanskemu nauku z majhnimi. Pa ravno ti večji so postali pravi don Boskovi prijatelji, njegovi pomočniki, prvi „katehisti“.

Don Bosko je imel svoj „pouk“ povsod — zdaj na kakšnem travniku, drugič na turinski ulici, drugič zopet kje v gozdu. Vedno je začeval s svojim ljubeznivim smehljajem: „Vi, moji dragi prijatelji...“ in otroci so bili prepričani, da jih ima rad.

Don Bosko je organiziral svoje pomočnike po vzoru sv. Frančiška Saleškega. Zbirali so mladino po turinskih ulicah in jo vodili k don Bosku.

Nekoč je neki turinski prelat hotel pokazati radovednim Angležem don Boska in njegovo ustanovo. Don Bosko ni bilo doma. Iskali so ga na vsi strani. Nenadoma se prikaže za nek ogražo nekaj otroških glav. „Kjer je mladina, tam je gotovo don Bosko,“ reče prelat. In ni se zmotil. V sred gruče dečkov je bil don Bosko in učil krščanski nauk. Eden izmed Angležev je takrat pripomnil: „Če bi vsi duhovniki delali kakor don Bosko, če bi katehizirali kjerkoli in kadarkoli bi se svet kmalu spreobrnil.“ To je tudi don Bosko sam dobro vedel. Čin bolj so se množili dečki, željni resnice in ljubezni, tem bolj je dozoreval v don Bosku misel o družbi sinov sv. Frančiška Saleškega, o družbi duhovnikov, katerih glavni namen bi bil poučevanje krščanskega nauka in re-

ševanje duš, zlasti mladih, deških duš.

Pred kratkim je vrhovni predstojnik Salezijanske družbe napisal v nekem katehetskem časopisu članek, kjer med drugim pravi: „Ni mogoče povedati, kako zelo je bilo don Bosku pri sreju poučevanje krščanskega nauka. Rua, njegov prvi naslednik, ki je v don Boskovem duhu nadaljeval započeto delo, dostavlja: »Glavni namen don Boskovega oratorija je katehizacija.« Prvo don Boskovo srečanje z Garellijem je torej vogelni kamen Salezijanske družbe in vsega njenega apostolata. Podobno pravi naš nepozabni Albera: »Katekizem v cerkvi, katekizem na javnih prostorih, na travniku, kjerkoli, to je bil glavni cilj vsega don Boskovega prizadevanja.«

V istem članku poziva vrhovni predstojnik vse salezijanske sotrudnike in sotrudnice ter njihove otroke, naj prosijo Boga, da bi sveta Cerkev čimprej izdala splošen katekizem; istotako pa naj pomagajo z molitvami in žrtvami da bi se salezijanski oratoriji čimbolj širili in cveteli, da bi Bog dal sv. Cerkvi dobrih in požrtvovalnih katehistov, ki bodo uspešno nadaljevali veliko delo katekizemskega apostolata; pa tudi sami naj pri tem pomagajo, da bodo tudi oni deležni obljub, katere je Kristus dal misijonarjem.

Vsi pa — povezani z vezjo božje ljubezni — si moramo prizadevati, vsak po svojih močeh, da se bo vedno bolje izvrševal vzvišeni ideal našega svetega Ustanovnika: „Rešitev mladine — rešitev človeškega rodu.“

Kar je Bog združil, naj človek ne loči

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Zarod in zvestoba, ki obsega zakonsko enotnost, čistost, ljubezen, častno in plemenito pokorščino, sta posebni zakonu svojski dobrini. Toda vse tako velike dobrote dopolnjuje in tako rekoč venča tista dobrina krščanskega zakona, ki jo z Avgustinovo besedo imenujemo z a k r a m e n t. Ta beseda

zaznamuje nerazdružnost zakonske zveze ter povišanje in posvetitev zakonske pogodbe po Kristusu v podelilno znamenje milosti.

Nerazdružno trdnost zakonske zveze poudarja sam Kristus z besedami: „Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči“ (Mt 19, 6); in: „Vsak, kdor

se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje; in kdor se oženi z ločeno od moža, prešuštvuje“ (Lk 16, 18).

Da je nerazdružnost to, kar imenuje sv. Avgustin dobrino zakramenta, je jasno iz teh besed: „Z zakramentom se misli, da se zakon ne loči in da se ločeni ali ločena niti radi potomstva z drugim ne združi“

Nerazdružna zveza

Ta nedotakljiva trdnost je lastna vsakemu pravemu zakonu, dasi ne vsem v isti in najpopolnejši meri. Zakaj Gospodova beseda: „Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči,“ ki je bila izgovorjena o zakonu prvih staršev kot prvem vzoru vsakega poznejšega zakona, se mora nanašati na prav vse prave zakone. Če tudi se je torej pred Kristusom tista vzvišenost in strogost prve postave tako zmanjšala, da je Mozes celo členom božjega ljudstva radi njih trdosrčnosti iz nekaterih vzrokov dovolil dati ločilno pismo, je vendar Kristus po svoji oblasti kot najvišji postavodajalec to dovoljeno večjo prostost preklical in prvotno postavo popolnoma obnovil z besedami, ki jih ne smemo nikdar pozabiti: „Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči.“ Zato je Naš prednik Pij VI. blaženega spomina pisal erlavskemu škofu: „Iz tega jasno sledi, da je bil zakon že v naravnem redu, torej mnogo prej, nego je bil povišan v dostojanstvo pravega zakramenta, od Boga tako ustanovljen, da je vseboval trajno in nerazdružno zvezo, ki je zato ne more razvezati nobena svetna postava. Dasi je torej mogoče ločiti zakramentalnost od zakona, n. pr. med nekrščeni, mora vendar tudi v takem zakonu, ker je pravi zakon, trajati in tudi popolnoma traja vedna vez, ki je od prvega početka po božjem pravu tako tesno združena z zakonom, da ni pod nobeno državno oblastjo. Kadarkoli se torej kak zakon sklene, se sklene ali tako, da je pravi zakon, in tedaj ima za posledico trajno

zvezo, ki je po božjem pravu združena z vsakim pravim zakonom, ali pa se sklene brez te trajne zveze, in tedaj ni zakon, ampak nedovoljena zveza, ki je po svojem bistvu božji postavi nasprotna. Taka zveza pa se ne sme skleniti in ne nadaljevati.“

Ako so glede te trdnosti, dasi zelo redke, neke izjeme, kakor v nekaterih naravnih zakonih med nekristjani ali med kristjani v zakonih, ki še niso dovršeni, te izjeme niso odvisne od človeške volje, tudi ne od katerekoli zgolj človeške oblasti, ampak od božjega prava, ki ga samo Kristusova Cerkev varuje in razlaga. Nobena taka izjema in iz nobenega razloga pa ni mogoča pri veljavno sklenjenem in dovršenem krščanskem zakonu. Kakor se namreč v takem zakonu zakonska zveza v polnosti dovrši, tako se izraža v njej po božji volji popolna trdnost in nerazdružnost, ki je ne more nobena človeška oblast zrahljati.

Velika skrivnost

Ako hočemo, častiti bratje, spoštljivo premisliti notranji vzrok te božje volje, ga bomo lahko našli v skrivnostnem pomenu krščanskega zakona, ki ga v polnem obsegu ima dovršeni zakon vernikov. Apostol namreč v listu Efežanom spričuje, da upodablja krščanski zakon tisto najpopolnejšo zvezo, ki je med Kristusom in Cerkvijo: „Ta skrivnost je velika; jaz pa vam pravim: v Kristusu in Cerkvi“ (Ef 5, 32). Ta zveza se ne bo mogla, dokler bo Kristus živel in Cerkev po njem, nikdar ločiti in razdreti. Isto izrecno uči sv. Avgustin z besedami: „To se čuva v Kristusu in Cerkvi, da se živeč od živeče vekomaj po nobeni razporoki ne loči. Ta skrivnost se v državi našega Boga... to je v Kristusu in Cerkvi tako verno spolnjuje... da, ko se radi roditve otrok žene možijo ali jemljejo za žene, ni dovoljeno niti nerodovitne žene zapustiti, da bi se vzela druga rodovitna. Ako pa bi kdo to storil, je sicer ne po postavah tega sveta, pač pa po evangeljski zapovedi kriv prešuštva, kakor

je kriva prešuštva tudi ona, če se je z drugim omožila.“

Dobrote

Koliko dobrega izvira iz nerazdružnosti zakona, bo spoznal vsak, kdor le povrh misli bodisi na srečo zakoncev in potomstva, bodisi na blagor človeške družbe. Najprvo imata zakonska v tej trdnosti jamstvo trajne življenjske skupnosti, ki jo že nesebična prepustitev lastne osebe in tesna združitev src sama po sebi in nujno terja, zakaj prava ljubezen nikoli ne mine. Nadalje se ustvari s tem neomadeževani zvestobi trdna obramba zoper notranje in zunanje skušnjave k nezvestobi. Težki bojazni, ali ne bo v nesreči ali starosti eden soprog drugega zapustil, je vsak dostop docela zaprt in nje mesto zavzema popolna in mirna gotovost. Prav tako je s tem najbolje preskrbljeno za dostojanstvo obeh soprogov in za medsebojno pomoč, zakaj nerazdružna in vedno tra-

jajoča vez zakonca neprestano opominja, da sta, ne radi minljivih reči, ne da bi služila poželjivosti, ampak da bi drug drugemu pridobila višjo in trajno srečo, sklenila zakonsko zvezo, ki jo more ločiti le smrt. Tudi za zaščito in vzgojo otrok, ki mora trajati leta in leta, je najbolje preskrbljeno, ker starši težka in dolgotrajna bremena te dolžnosti z združenimi močmi lažje nosijo. Nič manjše niso dobrote, ki izvirajo za vso človeško družbo. Skušnja namreč uči, da je neomajna trdnost zakona prebogati vir poštenega življenja in neizkvarjene nrvnosti. Ako se ohrani to dvoje, sta zavarovana tudi sreča in blagor držav; država je namreč takšna, kakršne so rodbine in ljudje, iz katerih je kakor telo iz posameznih udov sestavljena. Radi tega se vsi, ki nerazdružno trdnost zakona odločno branijo, pridobe mnogo zaslug tako za zasebni blagor zakonskih in otrok kakor za javni blagor človeške družbe.

Sklep K K K glede božje službe

Da je ljudstvo v resnici verno, najbolj pokaže pri božji službi.

Zato kongres Kristusa Kralja:

1. poudarja pokorščino drugi cerkveni zapovedi: obisk božje službe ob nedeljah in praznikih, in to iz živega prepričanja in srčne potrebe, ne le iz podedovane navade;

2. obsoja:

a) opuščanje sv. maše zaradi izletov in pohodov na gore;

b) nespodobno razkazovanje in nespoštljivo vedenje in pogovarjanje v cerkvi med sv. mašo;

c) najodločneje graja veliki madež na našem verskem življenju: postajanje moških med sv. mašo zunaj cerkve. To sramoto naj korenito odpravijo naši možje, zlasti očetje in mojstri: sami naj dajejo lep zgled, proti takim sinovom in vajencem pa naj odločno nastopijo.

3. zahteva, da tudi oblasti skrbe za red pri cerkvi med božjo službo ter prepovedo za časa božje službe telovadbo in hrupne javne prireditve.

K K K nujno priporoča tudi obisk popoldanske božje službe ter sv. mašo ob delavnikih, vkolikor je to mogoče.

Obenem se priporoča, da se goji tudi pri nas liturgično gibanje, to je prizadevanje, da se ljudstvo kar najživeje z mašnikom združuje v sveti daritvi. Goji naj se pridno tudi ljudsko petje.

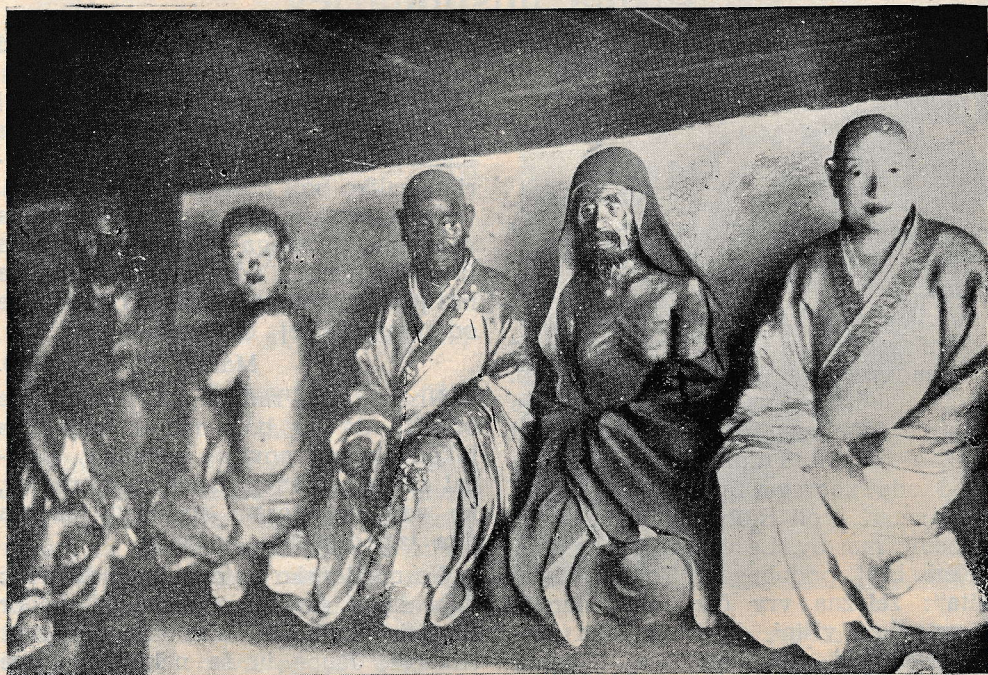
Odkritosrčna beseda

Eden izmed naših misijonarjev, ki dela nekje na vzhodu, je v svojem pismu zapisal med drugim tudi tole:

„Ne da bi vas hotel žaliti, vam moram odkritosrčno reči, da vi, ki ste doma, večidel nimate pojma, kako težko misijonarji dobijo sredstva za svoj živež, za razna karitativna dela in za versko propagando. Uboštvo in vrednost vsake pare se spozna le v misijonih, ko ni pri hiši niti pare. In tu ni ne sotrudnikov ne dobrotnikov, h katerim bi se lahko zatekel

v največji potrebi in v resnični stiski.

Vem, da imate tudi doma velike potrebe. Toda Bog bi vas gotovo bolj blagoslovil, ako bi bilo malo manj samoljubja in nekoliko več velikodušnosti in ljubezni do bližnjega, ako bi pomagali tudi tistim, ki čakajo samo drobtinice. Na primer, da govorim o sebi, lansko leto nisem imel pol leta niti ene srajce, temveč le dve revni jopci, ki sem jih sam pral. Ni bilo denarja in sem moral čakati. O hrani ali o podobnem raje ne govorim. De-

Kitajski družinski maliki

lati pa mora človek za dva ali tri, ker ni osebja... Kdor je pripravljen na samozatajevanje, na trpljenje, naj le pride sem na vzhod, drugače je bolje, da gre kam drugam, kjer bo lahko spal v mehki postelji in imel tudi vse druge udobnosti... Vendar, kdor hoče biti pravi misijonar, ta bo z božjo pomočjo premagal vse težave in ovire ter bo zelo zadovoljen in srečen, kakor sem jaz.“

* * *

To je res odkritosrčna beseda! Pogostokrat se trkamo na prsi, češ imamo toliko in toliko misijonarjev, ki sejejo božjo besedo tam in tam. Vprašanje pa je, koliko mi, ki smo doma, za te naše misijonarje storimo. Če preberemo vsak mesec kakšno njihovo pismo, ki ga najdemo v tem ali onem časopisu, pa mislimo, da smo že bogve koliko storili. Pa tudi kakšno zdravamarijo morebiti zmolimo zanje. Že prav. Vendar tudi to še ni dosti, zakaj vera brez del je mrtva, pravi

sv. apostol Jakob. Treba je, da jim tudi dejansko pomagamo, da jih podpiramo z vsem, česar potrebujejo pri svojem misijonskem delu, če hočemo da bo njihovo prizadevanje uspešno. Oh, če bi Slovenci, verni Slovenci dali za misijone vsaj nekaj odstotkov tistega denarja, ki ga po nepotrebnem zapravijo za pijačo, kajenje, veseljačenje, lepoticenje in za druge podobne stvari, bi mogli poslati našim misijonarjem vsako leto več milijonov dinarjev. Koliko duš bi mogli misijonarji s temi sredstvi pridobiti za Kristusa! Tako so pa sredstva tako skromna...

Salezijanski sotrudniki in sotrudnice, kaj če bi naredili takole? En dan v tednu se odpovejmo vsem nepotrebni potrebam in darujemo ta prihranek za salezijanske misijonarje. Bog, ki poplača celo kozarec mrzle vode, ki jo damo bližnjemu iz ljubezni do Njega, kako bo šele poplačal to, kar storimo in žrtvujemo za rešenje neumrjočih duš!

Pisma misijonarjev

Dve žalostni novici nam iz Ekvadorja sporoča g. misijonar Dionizij Vrhovnik.

Makas, 18. avg. 1939.

Prečastiti gospod urednik!

Pred nekaj tedni sem vam bil napisal daljše pismo. Toda dopis je šel — po vodi; in to pot v pravem pomenu besede.

Ko se je pismonoša vozil čez nevarno reko, se je čoln prevrnil in poštna vreča je šla v — Amazonko. Pa ko bi bilo samo to! Utonil je namreč tudi eden izmed čolnarjev, ki ni znal plavati. Trupla niso mogli najti. Skoda dobrega fanta!

V smeri proti Riobambi ni čez reke nobenih mostov. Le čez eno reko drži nekaj brvi podobnega. To je „tarabita“: železna vrvi čez reko, napeta v vrtočlavi višini, da je človeka groza. Na vrvi visi kos žice, ki ima spodaj pritrjen kratek kol. Potnik se vsede na kol in „brodar“ ga z druge

strani vleče k sebi, dokler ne privozi ta čudni aeroplan do drugega brega. Matto Grosso v Braziliji je v primeri z „Ekvadorskim Orientom“ (tako se imenuje pokrajina, kjer leži naš vikariat) veliko bolj dostopen in civiliziran.

Pred kratkim sta se dva duhovnika v spremstvu enega sobrata pomočnika in več Hivarcev nosačev odpravila na misijonsko potovanje, ki bo najdaljše od vseh doslej izvršenih...

Makas, 26. avg. 1939.

Nisem mislil zadnjič, ko sem pisanje odložil, da ga bom moral končati s tako žalostno novico. Še nisem skončal opisa potovanja naših misijonarjev, ko vam že moram sporočiti, da sta dva izmed njih — utonila.

Na misijonsko potovanje so šli trije: duh. Angel Rouby in pomočnik Izidor Bigatti, ki sta šla obiskat in poučevat Hivarce, Jaupe in še nekatere druge rodove; njima se je pridružil še duh. Elija Brito, ki je želel spoznati ves

vikariat, da bi potem v glavnem mestu Quitu, od koder je prišel, mogel razviti čim uspešnejše delo v prid našim misijonom.

Bili so že šest dni na potu. Dne 21. t. m. so se s čolnom odpeljali iz Nayumbinija po reki Veliki Mangosii. Ko so se vozili že dobri dve uri, je čoln zadel na skalo in se prevrnil. Brita so Hivarci skoraj čudežno rešili. Rouby in Bigatti sta pa izginila v globočini in ju še niso našli, kolikor je znano. Vojaška posadka je nemudoma šla iskat ponesrečenca, vendar o uspehu še nimamo poročil. Novica o nesrečni usodi ljubljenih sobratov nas je zadela kot strela včeraj zjutraj. Rouby je deloval v Makasu že 11 let; zadnji čas je vodil vse misijonsko delo v Sevilli Don Bosco, kjer je s pokojnim Bigattijem prav v teh dneh dovršil lepo cerkvico, o kateri sem vam že poročal. Razen tega je Bigatti vodil vsa dela pri zgradbi pogorelega misijona v Makasu. To delo je že deloma dokončano, le cerkev je komaj v začetkih.

Smrt omenjenih dveh sobratov pomeni za makaški misijon nepopravljivo škodo. Niti enega duhovnika ni v vikariatu, ki bi mogel zapustiti svojo postojanko in prevzeti izpraznjeno Roubyjevo mesto. Molite za nas, da nam Bog, ki je hotel imeti te žrtvi, na kak način pomore.

Z misijonskim pozdravom

Dionizij Vrhovnik.

S Kitajskega piše g. misijonar Majcen:

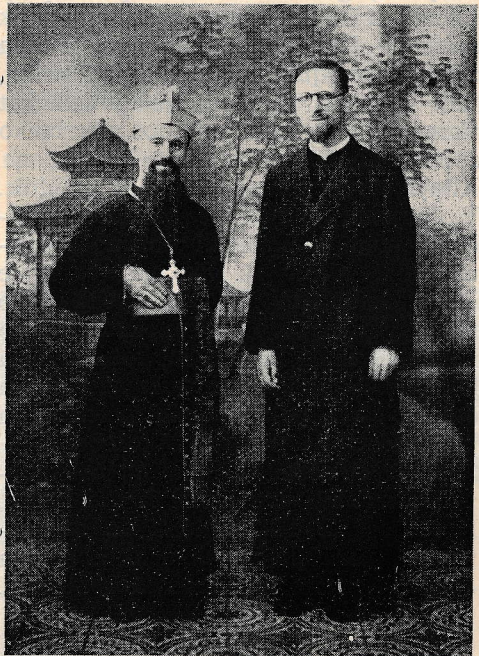
Junnanfu, 14. 7. 1939.

Prečastiti g. urednik!

Zahvalim se Vam za vse predmete, ki ste nam jih poslali, najlepša hvala tudi požrtvovalnim misijonskim sodelavnikom in sodelavnicam. Naši kristjani, katehumeni in pogani vsak dan molijo za vse dobrotnike. Pomagati misijonom je pomagati reševati duše. Kitajci so sploh kaj dovezetni za katoliške nauke. Včeraj mi je apostolski delegat mgr. Zanin dejal: „Lahko bi krstili

Kitajcev, kolikor bi jih hoteli. Toda eno napako imajo Kitajci, to namreč, da niso preveč stanovitni. Zato je treba dobro preizkusiti vero novega katehumenta.“

Vse se zanima za katoliško cerkev, od visokih krogov do nižjega ljudstva. Tudi najvišji predstavniki države vidijo v katoliški moralni edino rešitev, pravim v katoliški moralni in ne v kanonih in aeroplanih. Vodja kitajskega naroda Čjankajšek je večkrat poudaril, da je v Kristusovi prenovitvi Kitajske edina prava bodočnost njegovega naroda. Njegova soproga, ki ima v političnem življenju silno važno besedo — študirala je višjo politično diplomatsko šolo v Ameriki — je izdala na svoj narod proglas: Resurgam. Ona kliče ves narod k duhovni preosnovi, ki naj ima za posledico tudi materijalno reorganizacijo. Med drugim je tudi dejala, da naj bi se v vsaki šoli — neobvezno sicer —

Naša kitajska misijonarja: mgr. Jožef Kerec, apostolski administrator čautunske prefektore, in g. Andrej Majcen, vodja sal. misijona v Junnanfuju.

poučevali Kristusovi nauki in njegova morala.

Torej vidite, da na Kitajskem tudi ni vse tako temno, kot si mislite. Lahko rečem, da je prav sedaj tisti čas, ko bi katoliški misijonarji silno veliko lahko storili za njihove duše, če bi jih bilo številčno več in bi imeli več materialnih pripomočkov. Poleg tega pa še eno. Ker so vsi misijonarji preobloženi z delom, zato je pa tudi vedno precej bolnih oziroma izčrpanih. Letos sta prišla dva nova salezijanska misijonarja na pomoč na Kitajsko, toda pet drugih je moral g. inspektor odposlati v domovino, da si popravijo zdravje. Poleg tega so trije v bolnici težko bolni. Iz tega lahko vidite, da bi bilo prav lepo, če bi se kdo izmed duhovnikov oziroma laikov odločil za Kitajsko in malo pozamašil te luknje. Jaz že tudi kar omagujem pod težkim bremenom.

Kljub viharnim časom, ki jih preživljamo, gre naša šola lepo naprej. Včeraj, 15. VII., smo imeli zaključek šolskega leta. Državna oblast je bila zelo zadovoljna in je šolo pohvalila, tudi časopisi so jo povzdigovali kot vzorno šolo. Sedaj se boš pa lahko zopet odpočil, boste rekli. Veste, na Kitajskem ni nobenih pravih počitnic. V Junnanu je namreč navada, da učenci med počitnicami obiskujejo ponavljalne tečaje za vse mogoče vrste učnih predmetov. Na Kitajskem imajo to veliko napako, da učenci hodijo v šolo, kamor hočejo in kolikor časa hočejo. Tako je vedno in v vsakem času v šoli polno novih učencev in je poučevanje silno otežkočeno.

Najlepši uspeh, ki smo ga letos doživeli, sta bili dve tekmi iz katekizma. Posebnost je bila v tem, da so tekmovali tudi poganski učenci in sta drugo in tretje mesto zavzela pogana.

14. VIII. 1939.

Skoraj mesec je potekel, kar sem začel to pismo. Med tem so se vrstili važni in veliki dogodki, ki jih ne morem prezreti. Predvsem se je vršila tu konferenca vseh škofov južnozapad-

ne Kitajske, kjer so se določile važne smernice v delovanju. Med njimi je bil tudi mgr. Kerec, ki je bil imenovan za apostolskega administratorja čautunške prefektуре. Dne 23. VII. smo imeli v zavodski cerkvi investicijo novega ordinarija, popoldne pa lepo akademijo. Pošiljam Vam tudi fotografijo, da boste videli, kako mu pristoji škofovska obleka. Mgr. Kerec je drugi salezijanski ordinarij na Kitajskem.

Mgr. Kerec je pripeljal iz Čautunga tudi dva bogoslovca, Jožefa in Janeza Čana, ki sta 28. julija prejela subdiakoniat, 29. diakonat in 30. duhovniško pesvečenje. — To je bilo veselje. Dve novi maši! Dva nova maziljenca Gospodova za tako revno čautunško prefekturo, dva nova svetilnika, ki naj izžarevata Kristusovo ljubezen in resnico: s katero naj privedeta toliko in toliko poganov k edino pravi Kristusovi Cerkvi. Veseli zvoki naše godbe so od jutra do večera polnili ozračje in dali temu dogodku izraza, ki so ga bila polna naša srca. Po skromnem kosilu, ki so se ga udeležili visoki prelati in duhovniki, ki so prihiteli od daleč na škofovsko konferenco, se je razvila krasna akademija. Mislim, da bo vtis tega izrednega praznika še dolgo ostal v srcih vseh, ki so se ga udeležili.

Po prazniku smo za en teden poslušali pridige mgr. Kereca. V teh duhovnih vajah smo se na novo pripravili za nove boje v novem šolskem letu.

V ponedeljek, 7. avgusta, je mgr. Kerec zopet odjezdil v Čautung. Naslednji dan pa je odšel tudi sivolasi duhovnik Avalor, ki ga je 16 letno delovanje na Kitajskem že popolnoma zdelalo. Tako sem ostal sam z sobraty laiki in asistenty.

Prečastiti gospod urednik! Prav lepo Vas prosim, da priporočite ta naš misijon dobrim srcem. Edino zaupanje na božjo previdnost me še navdaja z upanjem, da nam bo ljubi Bog poslal toliko dobrotnikov, da bomo lahko plačali neizmerne dolgove, v katere

smo se zakopali z zidanjem te hiše. Poleg tega pa imamo tu polno vojnih sirot, ki so brezplačno pri nas na hrani in stanovanju. Odkrito povem, sem brez sredstev, brez dohodkov in zato po pravici kličem Kristusove besede: „Nag sem bil in ste me oblekli, lačen sem bil in ste mi dali jesti, brez stanovanja sem bil

in ste me sprejeli...“ Zato trdno upam in čakam.

Zagotovo! Vam, da mi vsi vsak dan prosimo Boga za vse dobrotnike, da naj razlije obilo božjega blagoslova na njihova podjetja.

Najlepše misijonske pozdrave v Srcu Jezusovem in Marijinem vdani

And. Majcen.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Iz naših zavodov

Misijonska nedelja na Rakovniku

Jezusov misijonski ukaz: Pojdite in učite vse narode... je tudi med slovenskim narodom dobil močan odziv. Na vseh straneh sveta imamo raztresene sejalce božje besede.

Tudi slovenski don Bosko je zasadil lopato v poganskih deželah. Bralec Vestnika vedno bolje spoznavajo naše požrtvovalne delavce v božjem vinarstvu. Misijonarjeva beseda je vedno, četudi je pitana, tako živa in vzpodbudna; skoraj vedno pa izzveni v proseči: Pomagajte nam!

Da misijonsko misel med nami še bolj poživimo, smo se za letošnjo misijonsko nedeljo pripravljali s tridnevnicco. Vsak večer smo slišali kaj novega: O pomoči v zaledju, o misijonski akciji in njenih društvih. Dijaki so sodelovali pri misijonski prireditvi v frančiškanski dvorani, pa tudi doma smo imeli kratko, pa vendar

ginljivo misijonsko akademijo. Navzoč je bil tudi mgr. Čeng. Na koncu nam je v latinskem govoru tako ognjevito govoril o katoliških misijonih, o kitajski ledini, o don Bosku in požrtvovalni pomoči njegovih sinov, da skoraj zaključiti ni mogel.

Da vsaj naše bližnje misijonske prijatelje malo bolje seznanimo s Kitaj-

Rakovnik: Pogled na del kitajske misijonske razstave

Rakovnik: Pogled na del kitajske misijonske razstave

sko, kjer se kot sveče na oltarju uporabljajo med drugimi tudi naši misijonarji: mgr. Kerec in gg. Geder, Majcen, Meolic, smo priredili za misijonsko nedeljo razstavo kitajskih zanimivosti. — Naj vam jo malo opišem!

Prvo, kar je vsakemu obiskovalcu vzbudilo pozornost, je bil mogočen križ, pod njim pa velik zemljevid prostrane Kitajske. Pred tem velikanskim še neobdelanim božjim vinogradom, kjer biva petina vsega človeštva, kakor se radi ponašajo Kitajci, se je raz steber lepo spuščala papeževa zastava, pod njo pa naša trobojnica.

Podsused: Deklica iz Podsuseda pozdravlja mgr. Beluhana

Zraven pa (kakor vidite na sliki), smehlajoči se don Boskov obraz z lepim simbolom pred sabo: z molitvenikom, tropskim klubokom in palmovo vejico, kot bi hotel povedati: moli in delaj, v trudu in znoju, za neumrjoče duše, za Kristusa, za Boga. Po nesebičnem delu pa pride plačilo, če že ne palmova vejica mučeništva, pa vsekakor neskončno boga'lo plačilo, zakaj „Bog sam bo tvoje preveliko plačilo“.

Na drugi strani smo videli tri naše kitajske misijonarje. Kot starešina med njimi z častljivo brado mgr. Kerec, zdajšnji apostolski administrator čautunške prefektore. Kaj vse je storil v 16 letih bivanja na Kitajskem za neumrjoče duše poganskih Kitajcev, ve le Bog! Njemu ob strani sta bila g. Geder in g. Majcen. Gospodu Gedru, ki misijonari v Lin Čau, več kot mesec dni hoda od Junnanfuja, so preteklo poletje japonske granate skoro vse uničile: zavod, sirotišnico, šolo... Gospod Majcen vodi sedaj zavod v Junnanfuju. V tem novem, a zadolženem zavodu skrbi za bolnišnico, ljudsko šolo, strokovno šolo in tiskarno. Poleg tega je sprejel v oskrbo večje število vojnih sirot.

Po stenah so bile razobešene najrazličnejše slike kitajskih umetnikov v krasnih, živo prelivajočih se barvah. Kar pa je ženskega sveta, se kar ni moglo dovolj načuditi pre'epim kitajskim vezeninam, ki so res prvovrstne mojstrovine.

Mladi Kitajčki so kar zaživeli v duhu pred nami, ko smo pregledovali njihove šolske zvezke s tako čudnimi, križem kražem postavljenimi kvakami, ki so poštenemu evropskemu človeku res prava španska, hočem reči, kitajska

vas. Vmes je bila tudi slovenska igra, ki jo je prevedel g. Majcen, kar kaže, da že jako dobro obvlada kitajščino. — Poseben prostor so imeli kitajski katoliški listi, med drugimi tudi glavni kitajski katoliški dnevnik „Išpao“, ki ga tiskajo v salezijanski tiskarni v Junnanfuju.

Mojstrski izdelki iz keramike, fini, tenki kitajski porcelan, slikovite kitajske narodne noše in še veliko drugega je bilo nekaj novega za našo radovednost. Posebno pozornost se vzbujali poganski družinski žrtveniki, zlasti dva, ki se ponašata z zelo visoko starostjo. Z ginljivim sočutjem so se obiskovalci ustavljali pri številnih fotografijah, ki so pretresljivo nazorno kazale grozote, ki jih je narodu prinesla kitajsko-japonska vojska.

Parkrat je prišel na razstavo sam monsignor Ceng, ki nam je v latinščini ali francoščini podrobneje razlagal razne slike, kot n. pr. „kitajska“ nebesa in pekel, tolmačil tako lepo izraženo simboliko kitajske umetnosti.

Komaj se je dobro končala misijonska razstava, je že tudi za našega visokega gosta in kitajskega prijatelja mgr. Cenga udarila ura slovesa. Dne 26. oktobra je zapustil Ljubljano in se preko Rima napotil v svojo ljubljeno domovino. V teh mesecih od kongresa Kristusa Kralja sem smo ga dodobra spoznali, občudovali njegovo sveto skromnost, s katero se je priljubil vsakemu. Naj ga don Bosko, kateremu je izročil vse svoje prizadevanje, ljubeznivo varuje na potu in obilno blagoslavlja njegovo pastirsko delo med trpečimi brati v domovini.

PODSUSED

V septembrskem Vestniku ste brali, da se v Podsusedu pri Zagrebu ustanavlja nova sale-

Podsused: *Blagoslov temeljnega kamna za novo cerkev sv. Janeza Boska*

zijanska postojanka. Le-tu naj bi stala prva cerkev sv. J. Boska v Jugoslaviji. In res je zadeva čudovito hitro dozorevala. Kar posebno preseneča, pa je to, da so se vsi važnejši dogodki, ki so s tem v zvezi, zgodili ravno 24. v mesecu, na dan, ki je v salezijanskih zavodih posvečen spomenu Marije Pomočnice. Tako je stenjevski župnik g. Mokrović 24. januarja 1939. predložil ponudbo in načrt za novo ustanovo. Mesec dni pozneje, 24. februarja, se je pod vodstvom samega zagrebškega nadškofa prevzv. g. dr. Stepinca izvršil krajevni

Podsused: *Voditelj hrvatskega sotrudstva, g. Josip Tkalec, bere listino, ki se je zazidala v temeljni kamen.*

ogled. Dne 24. marca je nadškofijski ordinariat v Zagrebu izdal odobrenje za zidanje nove cerkve v Podsusedu. Potem so se začela živahno zbirati v ta namen potrebna sredstva.

Sredi mesca septembra so že pričeli kopati temelje. In 24. septembra so že slovesno blagoslovili temeljni kamen. Blagoslov je opravil zagrebški kanonik mgr. dr. Milan Beluhan ob navzočnosti stenjevskega župnika g. Mokrovića, salezijanskega inspektorja g. Ivana Špana in drugih odličnikov. Po blagoslovu je monsignor opravil mašo, pri kateri so navdušeno pre-

pevali gojenci iz obeh salezijanskih zavodov v Zagrebu ter podsusedski in bizeški šolarji. Navzočni verniki iz okolice so se iz srca zahvaljevali Bogu za milost, da bo v njihovem kraju zrasla tako lepa cerkev, posvečena velikemu prijatelju mladine.

Po blagoslovtvi vogelnega kamna je delo pri zidavi cerkve naglo napredovalo. Ko to pišemo, je že domala končano. In še preden bodo bralci Vestnika dobili te vrstice v roke, bo nova cerkev že blagoslovljena. O tem bomo poročali prihodnjič.

Od tu in tam

Palestinski muzej. — V mednarodnem salezijanskem bogoslovju na Crocetti v Turinu so pred kratkim odprli Palestinski muzej. Da je to bogoslovje res mednarodno, priča, da tam študira nad 200 bogoslovcev, ki pripadajo 22 narodnostim. Tudi Slovenci imamo tam svojega zastopnika.

Vrhovni predstojnik salezijancev je že dolgo želel ustanoviti poseben muzej, v katerem naj bi se zbirali predmeti, ki imajo kakršno koli zvezo s sv. pismom. S tem je hotel bogoslovcem olajšati študij knjige vseh knjig. Pripravnega človeka, ki naj bi muzej organiziral, je vrhovni predstojnik kmalu našel v osebi g. prof. Šaluba. Šalub, ki je doma iz Sirije, je profesor vzhodnih jezikov na Crocetti in zelo dobro pozna razmere v Palestini. Zato je nalogo, ki mu je bila poverjena, v pičlih dveh letih z izkušeno roko izpeljal.

Muzej je slovesno odprl pokrovitelj Salezijanske družbe kardinal La Puma. V razstavnih dvorani moremo videti vse mogoče stvari, ki so kakor koli v zvezi s sv. pismom: stare lončene vrče, denar, glasbila, dragocene okraske in druge umetnine, ki spominjajo na slavo, ki je minula... Pod drugim steklom je videti malike, amulete, talismane in druge verske predmete svetopisemskih narodov. Na omarah stojijo nekatere svetopisemske živali: pelikan, hijena, orel itd. Posebno zanimiva je zbirka denarja, v kateri najdete vse mogoče vrste novcev, od zlatnika s cesarjevo podobo do sikla in drahme in do novčiča uboge vdove. Dalje je videti slikovito palestinsko nošo iz

Kristusovih časov v štirih primerkih: veliki duhovnik, farizej, pastir iz Betlehema in žena iz Nazareta. Kar daje muzeju posebno življenje, je pa to, da vsak razstavljeni predmet pojasnjuje primerna vrstica iz sv. pisma.

Muzej seveda še ni popoln, vendar pa že zdaj lepo izvršuje svoje poslanstvo. Njegovi zakladi bodo z leti zmeraj bolj rasli.

Za mir na svetu. — Dne 5. septembra je umrla nekje v Istri 24 letna Olga Božeglav, sirota brez staršev in sorodnikov. Pred smrtjo je svoji prijateljici izročila zaprto kuverto, v kateri je bil ves njen prihranek, 500 lir. Poleg denarja je bil tudi listič s tole vsebino:

„Sanatorij v ..., dne 24. aprila 1939.

Vse v večjo slavo božjo in za zveličanje duš.

Po zgledu pokojnega papeža Pija XI. sem nekaj dni pozneje tudi jaz darovala Bogu svoje življenje za mir na svetu. Med mašo dne 14. aprila sem obnovila to svojo daritev. Nato sem še isti dan dela v ta namen v kuverto 500 lir za don Boskove ustanove v čast Mariji Pomočnici. To sem storila pri popolni zavesti in upam, da bo Gospod sprejel moj dar. In danes sem to zapisala, da se bo vedelo, če bi po naključju pred smrtjo tega ne mogla nikomur povedati. Olga Božeglav.“

Objavljamo to ginljivo spričevalo ljubezni do don Boskovih ustanov in do svetovnega miru z namenom, da bi tudi mi vedno bolj goreče molili in se žrtvovali za ljubi mir na svetu.

**MILOSTI
MARIJE
POMOČNICE**

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku, sv. Tereziki in sv. Jožefu, da sta dve osebi po dolgih letih prejeli sv. zakramente. Ena izmed njiju je en teden nato umrla. O Marija, tisočera ti hvala! — *Zorko A.*, Celje.

Zbolela sem prav težko. V tem sem se zaupno obrnila k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku. Zdravje se je začelo vidno boljšati. Za to milost izrekam iskreno zahvalo in priporočam vsem, naj se v težavah z zaupanjem obračajo k Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku. V zahvalo pošiljam majhen dar. — *Habič Ana*, Vrhnika.

Sporočam vam veselo vest, da sem dobila jako dobro službo. Prepričana sem, da mi je Marija na vaše prošnje podelila to službo, zato želim, da objavite mojo zahvalo v Vestniku. Naj bo hvala Mariji! Naj mi bo še nadalje pomočnica! — *Gobec Marija*, Beograd.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji za trikratno uslišanje. S tem izpolnim svojo obljubo in se priporočam še v dveh važnih zadevah. *C. M.*, Cerklje.

Mesca julija sem se hudo prehladila. Mučil me je kašelj in bolečine v prsih so se vedno iznova ponavljale. Skoraj mi ni bilo dihati. Nisem mogla več delati. V tem težkem položaju sem se obrnila k Mariji Pomočnici in obljubila zahvalo v Vestniku, če mi vrne zdravje. Bila sem uslišana. Izpolnjam obljubo in se zahvaljujem dobri nebeški materi. — *M. M.*, Sv. Andraž v Haložah.

Moj sin je pri vojakih hudo zbolel. Obrnila sem se k Mariji Pomočnici sv. Janezu Bosku in zaupljivo prosila za ozdravljenje. Prošnja je bila uslišana. Pošiljam obljubljeni zahvalni dar 50 dinarjev. — *M. P.*, Mislinja.

V težki sinovi bolezní sem se obrnila k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in prosila, da bi sin ozdravel. Zdravje se mu je začelo boljšati. Naj Marija in sv. Janez Bosko pomagata še nadalje, da bo sin popolnoma ozdravel in dosegel svoj poklicni cilj. V ta namen in v zahvalo pošiljam 10 lir. — *Prinčič Olga*, Brda.

Pretila mi je velika nevarnost pri blagu. Obrnila sem se k Mariji Pomočnici, sv. don Bosku in sv. Tereziki in bila sem rešena. Pošiljam v zahvalo 40 dinarjev. — *Miklič Marija*, Stari Kot.

Podpisani se prav lepo zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Tereziki in sv. Janezu Bosku za uslišano prošnjo v težki bolezní in se jim še naprej priporočam. — *Rožman Martin*.

Nadalje se zahvaljujejo: *Neimenovana* iz Celja za pomoč v stanovanjski zadevi. — *Rezec Anica* za pomoč v dolgih hudih težavah. — *Grozini N.* za srečno vrnitev sina od vojakov. — *Gorjup Zofija* (Hrenovice) za ozdravljenje. Pošilja zahvalni dar 10 lir. — *P. J.* (Lipa) za uslišano prošnjo v važni zadevi. Zahvalni dar 20 din. — *Neimenovana* iz Maribora za pomoč pri izpitih. Zahvalni dar 100 din. — *J. J.* (Ljubljana) za pomoč v operaciji. Zahvalni dar 100 din. — *Istenič M.* za pomoč pri požaru.

„Edina pot k rešitvi je: vrniti Kristusu njegovo kraljevsko čast, priznati njegove kraljevske pravice in to doseči, da se bodo posamezniki in vsa družba vrnili pod zakon ljubezni in resnice.“ (Iz prve okrožnice Pija XII.)

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec
Urednik: Tone Vode.

KAZALO

ČLANKI

Eno je Dete rojeno	1	Bernik Pavel	70
Naša nova blaženka	2	Bevc Jože	71, 151
Ali je res čas izgubljen?	4	Cigan Ivan	150
Molimo za našega papeža Pija	17	Geder Jožko	7, 137
Novoletno pismo	18	Kramar Jožko	24, 72, 139, 152
Don Bosko politik in diplomat	20	Majcen Andrej	23, 40, 55, 89, 185
Don Boskov papež umrl	33	Maroša Martin	73, 153
Življenje in delo Pija XI.	34	Medvešček Terezija	43, 88
Škofu dr. Gnidovcu v spomin	36	Perovšek Ivana	156
Papežu Piju XII. mir, življenje in blagoslov	49	Saksida Ernest	164
Tri velike noči	50	Sočak Štefan	7
Živel Kristus Kralj	51	Špur Julijana	6, 103
Šmarnični oltarji	65	Trampuš Edvard	42
Don Bosko o Mariji	66	Vrhovnik Dionizij	102, 184
Prelat dr. Fr. Kovačič velik salezijanski sotrudnik	67	Zmet Vladimir	106, 172
Kongres Kristusa Kralja	69	Zver Alojzij	37, 53
Po Mariji k Jezusu	81		
Sv. Janez Bosko in papež	82		
Kralj nas kliče	97		
Prijatelja	98		
Velika skrivnost v Kristusu in Cerkvi	99		
Skalnica	113		
Igra in zabava v don Boskovi vzgoji	114		
Vzgoja k samopremažovanju	115		
Ob petnajstletnici	129		
Naš kongres Kristusa Kralja	130		
Prva dobrina krščanskega zakona	134		
Vteh težkih dneh	145		
Zvestoba	148		
2. november 1939	161		
Kostanj posebno sorte	162		
Glava in srce družine	163		
Mati trpečega človeštva	177		
Katekizem v rokah svetnika	178		
Kar je Bog združil	180		

PO SALEZIJSKEM SVETU

Veličasten shod sotrudnikov in bivših gojencev na Poljskem	44
Petdesetletnica don Boskovih ustanov v Ekvadorju	57
Ko se je zemlja majala	73
Petdeset let salezijanskega dela na Angleškem	90
Tako delajo	103
Slovenska nova maša v Argentini	106
Mučeniki	146
Dve, tri iz Santiaga	153
Slovenka v Patagoniji	156
Iz Argentine	172
Rakovnik	11, 28, 76, 94, 108, 157, 187
Uroševac	9, 61, 92, 125
Radna	13, 47, 93
Murska Sobota	26, 77, 123
Selo	29, 58, 140
Kodeljevo	47, 94, 173
Celje	45
Split	60
Podsused	142, 189

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kitajski roparji napadli in oropali misijonarja Kereca	22
Brazilsko pismo	37, 53
Slike z Japonskega	118
Enakopravnost katoliške vere na Japonskem	137
V zadnjem trenutku	150
Počitnice v misijonih	164
Med gobavci	167
Pod sužnim jarmom	168
V japonski šoli	170
Odkritosrčna beseda	183

PISMA MISIJONARJEV

Antolin Avguštn	85, 170
---------------------------	---------

RAZNO

Tankovestnost nadškofa Jegliča	13
Kakšnih odpustkov so deležni sal. sotrudniki	16
Pismo rakovniških misijonarčkov	23
Mala pošta	32
Prelat dr. Fr. Kovačič	52
Visok obisk	84
Prijatelji misijonov na delo	127
Sklepi K K K	134, 149, 164, 182
Počitniške kolonije	158
Od tu in tam	62, 79, 95, 110, 126, 143, 159, 175, 190
Milosti Marije Pomočnice	15, 31, 48, 63, 80, 96, 111, 128, 144, 160, 176, 191

Sotrudniki! Sotrudnice!

Ali razumete, kaj pomeni beseda *sotrudnik*, *sotrudnica*? Beseda *sotrudnik*, *sotrudnica* pomeni *sotruditi se*, to je: *truditi se z drugimi*. Biti *salezijanski sotrudnik* ali *sotrudnica* pomeni: *truditi se s salezijanci*. *Salezijanski sotrudnik* (*sotrudnica*) je torej tisti, ki se *trudi*, ki *delá* s *salezijanci*.

Kako boste pa *delali* s *salezijanci*? *Zapustiti svoj dom in iti k salezijancem v zavod ali k salezijancem v misijone*, ne morete. Kaj torej? *Ni treba tega*, s *salezijanci* lahko *delate tudi doma v svojem kraju, v svoji rojstni hiši*. *Delate lahko na različne načine*. *Znano vam je, da morajo salezijanci, če hočejo doseči svoj namen, graditi in vzdrževati zavode in cerkve, da morajo skrbeti za naraščaj novih salezijancev, da morajo podpirati revno mladino, da morajo vzdrževati obsežne misijone*. *To pa stane ogromne vsote*. *Če vi, sotrudniki in sotrudnice, prispevate za te namene, lahko rečete, da delate s salezijanci*. *Nimate sredstev, da bi podpirali gmotno? Tedaj delate s salezijanci, če zbirate pri bolj premožnih in pošiljate Salezijanski družbi, ali če priporočate salezijanske ustanove radodarnim srcem*. *Če vam niti to ni mogoče, tedaj molite in prosite Boga, naj s svojim blagoslovom podpira Salez. družbo*.

Najdemo pa take, ki so *sotrudniki in sotrudnice samo na papirju*. *Prav nič ne žrtvujejo*. *Lahko bi tu in tam prišli na pomoč s kakim majhnim darom, pa se jim zdi škoda, medtem ko za druge posvete namene ni škoda*. *Lahko bi priporočali Salez. družbo dobrim srcem, pa se jim ne ljubi*. *Prav nič ne store*. *Niti toliko ne žrtvujejo, da bi pokrili stroške, ki jih imajo salezijanci s pošiljanjem Vestnika*. *To niso nikaki sotrudniki in niso prav nič deležni tistih milosti, ki jih je odločila sotrudnikom sv. Cerkev, namreč odpustkov*. *Kaka škoda za njihove duše! Pa tudi za njihovo časno dobro, kajti Bog že tu na zemlji vrača stoterno, kar kdo žrtvuje za božjo čast, oni pa ne žrtvujejo ničesar, zato pa tudi ničesar ne dobe*.

Sotrudniki! Sotrudnice! Vprašajte se nekoliko, kaj in koliko storite za Salezijansko družbo! To vprašanje je važno za vas in tudi za nas.

Nove knjige

BOG MED NAMI. Obiskovanja in premišljevanja v presvetem Zakramentu pričujočega Boga. Izdal Janez Kalan. II. natis. V Ljubljani 1939. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena vezanemu izvodu 44 din. — Ta Kalanova obiskovanja in premišljevanja nam hočejo živo predočiti veselo resnico: Emanuel — to je: Bog med nami. Molitvenik ima tri dele. V I. delu nam odkriva skrivnost življenja Jezusovega v tabernaklju, v II. delu pripravlja bralca na vredno sv. obhajilo, v III. delu pa primerja življenje Jezusovo na zemlji z njegovim življenjem v tabernaklju. Premišljevanja so res lepa in življenjska, zato molitvenik priporočamo vsem častilcem presv. Zakramenta.

TABU. Vzemi in beri: XX. Mahatma Gandi. — XXI. V afriški Švici. — XXII. Sahara. — XXIII. Južna Afrika. — XXIV. Bapedi. Misijonska pisarna v Ljubljani, Semeniška 2, nas s svojo zbirko Tabu polagoma seznanja z vsemi misijonskimi deželami na svetu. Njene dvodinarske knjižice so v resnici prijetno, poučno in nad vse hvaležno berivo. Kdor hoče spoznati tuje kraje, ljudi, šege in navade, naj vzame v roke zbirko Tabu. Odprl se mu bo nov, doslej nepoznan svet. Z nazornimi popisi se prepletajo mične zgodbe iz daljnih dežel. Priporočamo. Vsak zvezek 2 din.

SV. MARTIN. Knjižic št 143. Tega svetnika so naši predniki močno častili, saj so mu postavili toliko cerkva po naši domovini. Samo v Sloveniji mu je posvečenih 28 župnih cerkva in 32 podružnic. Pa tudi veliko vasi in krajev se po njem imenuje. Zanimivo življenje sv. Martina vojaka, škofa in svetnika bo marsikoga navdušilo.

DAJ UBOGIM. Knjižic št. 144. Govori o krščanski dobrodelnosti. — Obe knjižici prav gorko priporočamo.

NOVA ZALOŽBA

v Ljubljani

Kongresni trg 19.

KNJIGARNA za vse knjige šolske, tu in inozemske.

TRGOVINA s pisarniškimi potrebščinami v naj-

večji izbiri vseh papirjev, nalivnih peres,

risalnih in tehničnih potrebščin.

Izbira umetnih izdelkov iz kristala in keramike.

Izvirne slike naših umetnikov.

**Voščilo za božič
in za novo leto**

I pišite samo na naših razglednicah.
Zahtevajte jih po vseh trafikah in
trgovinah! Ali pa jih naročite kar
naravnost pri Salezijanskem so-
trudstvu, Rakovnik, Ljubljana 8.

RAZNE MLADINSKE KNJIGE,
velik izbor poljudnih enodinarskih „Knjižic“,
vse knjige salezijanske izdaje

vam nudi

Mladinska založba

LJUBLJANA, STARI TRG 30

V Mladinski založbi se dobijo tudi najrazličnejše
šolske in pisarniške potrebščine
po ugodnih cenah.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8